

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 251/2026-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľa (sudca spravodajca) a sudcov Ladislava Duditša a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], toho času v [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED], zastúpeného advokátkou Mgr. Patríciovou Urbanovou, Sládkovičova 9, Žilina, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Tdo/33/2025 z 9. decembra 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa, skutkový stav veci a argumentácia sťažovateľa

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 30. marca 2026 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3Tdo/33/2025 z 9. decembra 2025. V petite podanej ústavnej sťažnosti sťažovateľ ústavnému súdu navrhol, aby nálezom vyslovil porušenie označených základných práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ktoré zruší, vec vráti na nové konanie najvyššiemu súdu a prizná mu náhradu trov konania.

2. Z obsahu sťažovateľom podanej ústavnej sťažnosti vyplýva, že bol rozsudkom Okresného súdu Žilina sp. zn. 22T/72/2024 z 1. októbra 2024 po predošlom vyhlásení podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku uznaný za vinného pre prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona a prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona, za čo mu bol uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 2 rokov, ktorého výkon bol podmiennečne odložený na skúšobnú dobu 4 rokov. Súčasne bol sťažovateľovi uložený úhrnný trest zákazu činnosti viesť akékoľvek motorové vozidlá vo výmere 18 mesiacov. Krajský súd v Žiline na odvolanie prokurátora rozsudkom sp. zn. 3To/108/2024 z 5. decembra 2024

podľa § 321 ods. 1 písm. d), e), ods. 2 Trestného poriadku rozsudok okresného súdu zrušil a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sťažovateľa pri nezmenenom skutkovom základe uznal za vinného z prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona účinného od 6. augusta 2024 a prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona účinného od 6. augusta 2024, za čo mu uložil úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 2 rokov so zaradením do ústavu so stredným stupňom stráženia. Najvyšší súd uznesením sp. zn. 3Tdo/33/2025 z 9. decembra 2025 odmietol podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku sťažovateľom podané dovolanie z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku (rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom), § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku (uložený trest je mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby) a napokon z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku (rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku).

3. Sťažovateľ v podanej ústavnej sťažnosti namieta porušenie označených práv z dôvodu, že mu najvyšší súd v dovolacom konaní *„neposkytol reálnu a efektívnu súdnu ochranu“*, keďže posúdil ním podané dovolanie *„spôsobom, ktorý bol formalistický, vnútorne rozporný a nedostatočne odôvodnený.“*. Teda podľa sťažovateľa najvyšší súd obsah podaného dovolania *„nevyhodnotil materiálne, ale pristúpil k nemu reštriktívne a formalisticky“*, keď zhodnotil, že proti nesprávosti právneho posúdenia skutku nevzniesol žiadnu vecnú námietku a vo vzťahu k ďalšiemu dovolaciemu dôvodu neuviedol nič konkrétne, v dôsledku čoho takýto záver podľa sťažovateľa *„nezodpovedá skutočnému obsahu dovolania a je v rozpore s tým, čo dovolací súd sám uviedol ako svoje právne východisko.“*. V podrobnostiach sťažovateľ ozrejmil, že v podanom dovolaní nenamietal iba samotnú prísnosť uloženého trestu alebo svoju subjektívnu nespokojnosť s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 3To/108/2024 z 5. decembra 2024, ale brojil predovšetkým proti spôsobu, akým krajský súd vyhodnotil (i) jeho osobu, (ii) trestnú minulosť, (iii) význam predchádzajúcich odsúdení, (iv) otázku predchádzajúcich výkonov trestu odňatia slobody, (v) možnosť jeho nápravy, (vi) priznanie, (vii) ľútosť a (viii) celkovú primeranosť represívneho zásahu spočívajúceho v nepodmienečnom výkone uloženého trestu odňatia slobody, pretože krajský súd opomenul *„dostatočne, presvedčivo a zákonne“* odôvodniť, prečo pri nezmenenom skutkovom základe nahradil pôvodne podmienený trest nepodmienečným trestom odňatia slobody. Práve nedostatočné odôvodnenie zmeny uloženého trestu z podmieneného na nepodmienečný trest odňatia slobody tvorilo jadro jeho dovolacej argumentácie, s ktorou sa najvyšší súd riadne nevysporiadal, keďže ju interpretoval reštriktívne, keď ju *„zúžil iba na tvrdenie, že ide o námietky proti neprimeranosti trestu alebo proti hodnoteniu dôkazov“*, čím sa tak vyhol ich vecnému posúdeniu a neposkytol mu takú mieru súdnej ochrany, akú každému dovolateľovi zaručujú ústava a dohovor. Sťažovateľ je dokonca presvedčený, že napadnuté uznesenie najvyššieho súdu je vnútorne rozporné, keď najvyšší súd (i) na jednej strane *„deklaruje potrebu obsahového a materiálneho posudzovania dovolania“*, ale na druhej strane *„samotné dovolanie odmieta práve cez formalistické kritériá a bez dôsledného vyhodnotenia jeho reálneho obsahu.“*, (ii) na jednej strane *„pripúšťa nesprávnosť významného skutkového údaja, z ktorého vychádzal odvolací súd pri ukladaní trestu“*, ale na druhej strane *„bez dostatočného odôvodnenia uzatvára, že táto chyba nič nemení.“*, (iii) na jednej strane *„tvrdí, že význam má vecná argumentácia dovolateľa“*, ale na strane druhej *„uzavrie, že sťažovateľ k niektorým dovolacím dôvodom neuviedol nič relevantné.“*, čo podľa presvedčenia sťažovateľa *„oslabuje presvedčivosť napadnutého*

uznesenia do tej miery, že už nejde len o problém výkladu jednoduchého práva, ale o otázku ústavnosti samotného výkonu súdnej právomoci.“.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Predmetom ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu predovšetkým/hlavne z dôvodu arbitrárneho posúdenia zmeny v uložení trestu v situácii, keď krajský súd svojím rozsudkom sp. zn. 3To/108/2024 z 5. decembra 2024 mal nedostatočne odôvodniť zmenu pôvodne uloženého podmieneného trestu odňatia slobody vo výmere 2 rokov na nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 2 rokov, pričom túto zmenu najvyšší súd posúdil *„spôsobom, ktorý bol formalistický, vnútorne rozporný a nedostatočne odôvodnený.“*, čím tak sťažovateľovi *„neposkytol reálnu a efektívnu súdnu ochranu“*.

5. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

8. Ústavný súd v súlade s § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť, pričom posudzoval, či jej prijatie na ďalšie konanie nebránia dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

II.1. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu:

9. Ústavný súd stabilne judikuje, že súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 119/03, III. ÚS 209/04, IV. ÚS 221/2024, IV. ÚS 271/2025, IV. ÚS 278/2025). Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, avšak musí dať odpoveď na otázky, ktoré majú pre vec podstatný význam (II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04). Ak ide o argument, ktorý je vo veci rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (II. ÚS 410/06, IV. ÚS 271/2025, IV. ÚS 278/2025).

10. O prípad porušenia ústavou garantovaného základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy rozhodnutím alebo postupom všeobecného súdu pritom môže ísť okrem iného vtedy, ak by tento súd fakticky odňal komukoľvek možnosť domáhať sa alebo brániť svoje právo na všeobecnom súde alebo by rozhodol arbitrárne, bez náležitého odôvodnenia svojho rozhodnutia,

prípadne pokiaľ by sa pri výklade a aplikácii zákonného predpisu natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam, teda ak súdom zvolený výklad neprípustne postihuje niektoré zo základných práv sťažovateľa, prípadne opomína možný výklad iný, ústavne konformný alebo je výrazom zjavného a neodôvodneného vybočenia zo štandardov výkladu, ktorý je v súdnej praxi rešpektovaný (pokiaľ je ústavne akceptovateľný), resp. je v rozpore so všeobecne uznávanými zásadami spravodlivosti. Posúdenie veci všeobecným súdom sa teda môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu aj v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli do takej miery zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, že by zásadne popreli účel a význam zákonného predpisu (I. ÚS 13/00, I. ÚS 115/02, I. ÚS 139/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06, I. ÚS 382/06, I. ÚS 88/07, IV. ÚS 221/2024, IV. ÚS 271/2025, IV. ÚS 278/2025).

11. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť, keď namietaným postupom orgánu verejnej moci (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno preto považovať sťažnosť, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej realnosť by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

12. Najvyšší súd k argumentačným námietkam sťažovateľa k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku ozrejmil, že podľa ustálenej rozhodovacej praxe najvyššieho súdu (napr. 2Tdo/29/2012) pod tento dovolací dôvod nie je možné podriaďovať námietku týkajúcu sa uloženia neprimeraného trestu, keďže predpokladom vecného naplnenia predmetného dovolacieho dôvodu je, (i) ak bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo (ii) bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa. Pod uložením trestu mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby sa rozumie (i) uloženie trestu odňatia slobody mimo trestnej sadzby ustanovenej Trestným zákonom za trestný čin, pre ktorý bol obvinený odsúdený, (ii) prekročenie maximálnej zákonom stanovenej výmery trestu, ako aj (iii) situácia, keď sú uložené viaceré tresty popri sebe, hoci Trestný zákon uloženie takýchto trestov súčasne nepripúšťa. Podľa najvyššieho súdu bol sťažovateľovi uložený taký druh trestu, ktorého uloženie zákon v tom čase účinný za trestné činy, z ktorých bol uznaný za vinného, pripúšťal, a taktiež výmera tohto trestu bola určená v rámci zákonnej trestnej sadzby, keďže bol uznaný za vinného z dvoch trestných činov, z ktorých v zmysle § 41 ods. 1 Trestného zákona bol najprísnejší trestný prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 Trestného zákona, ktorý ustanovoval možnosť uloženia trestu odňatia slobody až na 2 roky.

13. K parciálnej námietke sťažovateľa o tom, že krajský súd pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu posúdil jeho osobu cez prizmu jeho trestnej minulosti (21 záznamov v odpise registra trestov), a to napriek tomu, že päť predchádzajúcich odsúdení už bolo v tom čase zahladených, pričom krajský súd nesprávne uviedol aj to, že sťažovateľ bol jedenásťkrát vo výkone trestu odňatia slobody (a nielen osemkrát, čo zodpovedá realite), najvyšší súd vysvetlil, že „účelom hmotnoprávneho inštitútu zahľadania odsúdenia je umožniť páchatelovi po splnení zákonných podmienok odstrániť nepriaznivé dôsledky jeho odsúdenia pretrvávajúce aj po výkone uloženého trestu, ktoré by mohli sťažovať jeho uplatnenie v spoločensko-sociálnom a pracovnom prostredí. Zahladenie odsúdenia nebráni súdu, aby pri hodnotení osoby páchatel'a prihliadol na skutočnosť,

že v minulosti spáchal trestný čin a vyvodil z nej príslušné právne závery týkajúce sa sklonu páchatel'a k trestnej činnosti. Súd tiež nesmie na zahľadenie odsúdenia, resp. upustenie od potrestania prihliadať ako na priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Trestného zákona, čo ale tento prípad nebol. “. Najvyšší súd potvrdil nesprávnosť údajov krajského súdu o tom, že bol sťažovateľovi jedenásťkrát z celkového počtu 21 záznamom uložený nepodmienečný trest odňatia slobody, resp. bolo rozhodnuté o výkone pôvodne podmienene odloženého trestu odňatia slobody a vo výkone trestu odňatia slobody bol osemkrát, pričom ale zohľadnením citovaných premís uzavrel, že odvolacím súdom uvedená nesprávnosť nie je spôsobilá naplniť sťažovateľom uplatnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku, resp. iný ním uplatnený dôvod dovolania. Rovnaký záver najvyšší súd vyvodil, aj čo sa týka sťažovateľom namietaných skutočností o tom, že krajský súd pri uložení nepodmienečného trestu neskúmal konkrétne taxatívne vymedzené okolnosti, na ktoré je povinný prihliadať pri určovaní druhu trestu a jeho výmery alebo možnosti nápravy páchatel'a, keď, naopak, zvýraznil, že „v osobe obvineného ide o špeciálneho recidivistu k prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona, keďže tento bol doposiaľ z celkovo 21 odsúdení, a až osemkrát odsúdený práve za tento prečin, a to viackrát aj na nepodmienečné tresty odňatia slobody, pričom obvinený nie je ani držiteľom vodičského oprávnenia, t. j. neabsolvoval jednak kurz v autoškole ani záverečné skúšky na okresnom dopravnom inšpektoráte, a v protiprávnom konaní pokračoval aj po výkone naposledy uloženého trestu odňatia slobody (trest vykonal 31. januára 2024) práve za tento prečin, kedy po cca 3 a pol mesiaci od prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody opätovne (ako už viackrát predtým) v súdom uloženej dobe trestu zákazu činnosti znova viedol motorové vozidlo a navyše aj pod vplyvom alkoholu v stave vylučujúcom spôsobilosť, čím prejavil ignoranciu a neúctu jednak k dodržiavaniu zákonov, a súčasne vystavil ostatných účastníkov cestnej premávky možnému ohrozeniu ich života, zdravia či majetkových hodnôt. “. Z uvedeného dôvodu sa tak podľa najvyššieho súdu nezakladá na pravde dovolacia argumentácia sťažovateľ'a o tom, že „sa odvolací súd nezaoberal okolnosťami vymenovanými v § 34 Trestného zákona. Preto najvyšší súd nezistil naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku. “.

14. Ústavný súd v prvom rade poukazuje na svoje už ustálené východiskové vnímanie svojej kompetenčnej právomoci vo vzťahu k preskúmaniu meritórnych záverov rozhodnutí všeobecných súdov, podľa ktorého mu ako ochrancovi ústavnosti neprináleží vyjadrovať sa ku skutkovej podstate skutočností, na ktorých podklade bola alebo nebola vyvodená trestnoprávna zodpovednosť určitej osoby, ani hodnotiť a „vážiť“ jednotlivé argumenty s cieľom skúmať ich primeranosť/dôvodnosť, resp. to, či sú/nie sú postačujúce na záver o jej danosti. Úlohou ústavného súdu ako nezávislého orgánu ochrany ústavnosti je skúmať iba ústavné markanty postupu orgánov verejnej moci a z nich plynúce závery vyjadrené v jednotlivých individuálnych právnych aktoch, a to z pohľadu, či neprekračujú rámec ich ústavnej udržateľnosti v konfrontácii so skutkovými a s právnymi okolnosťami dotknutej veci. Ústavný súd teda nie je možné vnímať ako tzv. skutkový súd, ktorý by vykonával dokazovanie na zistenie skutkového stavu veci, a taktiež nie je v poradí ďalším súdom rozhodujúcim o opravnom prostriedku sťažovateľ'a. V naznačených súvislostiach ústavný súd už judikoval, že «Ústavný súd nerozhoduje v predmetnej veci patriacej do právomoci všeobecných súdov, teda nerieši „kauzu“, ale posudzuje „len“ ústavnú udržateľnosť napadnutého rozhodnutia. Ak by aj sám dospel (pri riešení na úrovni zákona alebo skutkového stavu) k odlišným záverom, nie je to dôvod na zrušenie ústavnou sťažnosťou napadnutého

rozhodnutia, ak subjekt rozhodovania odôvodnil svoje závery dostatočnými a bez zjavného excesu produkovanými úvahami na svojej, teda zákonnej alebo podzákonnej úrovni.» (uznesenie ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 399/2022 zo 6. septembra 2022 publikované v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. 83/2022).

15. Ústavný súd hneď v úvode poukazuje na to, že najvyšší súd z metodologického hľadiska aplikačného prístupu (v rámci teórie rozsahu svojej prieskumnej pôsobnosti) nie celkom dostatočne reflektoval aktuálny judikatúrny vývoj k uplatneniu dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku [v kontexte posudzovania dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku, resp. v širších súvislostiach z hľadiska uchopenia dovolacieho prieskumu výroku o treste], ktorý vychádza z nálezu ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 64/2025 z 11. februára 2025 publikovaného v ZNaU pod č. 9/2025 (a ktorý obsahovo nadväzuje na nález ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 546/2020 publikovaný v ZNaU pod č. 18/2021). Toto rozhodnutie definuje možnosť subsumpcie pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku aj námietky týkajúce sa uloženého trestu (teda aj jeho výšky) z dôvodu zmatečnosti odôvodnenia vo vzťahu k legálne relevantnému základu, z ktorého súd pri rozhodovaní vychádzal. V konkrétnej rovine ústavný súd ozrejmil, že «Argumentácia o nemožnosti podať dovolanie podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku z dôvodu, že výška uloženého trestu odňatia slobody zodpovedala Trestným zákonom vymedzenému rozpätiu trestnej sadzby, neobstojí, pretože nejde o ten istý aspekt a jemu zodpovedajúci zákonný dôvod dovolacieho prieskumu. Na druhej strane nejde o bežný prieskum výšky trestu uloženého v rozpätí zákonom ustanovenej sadzby, ale o „zmatečnosť“ podkladového odôvodnenia.». Z hľadiska obsahovej náplne odôvodnenia najvyššieho súdu je však zrejmé, že nedostatok úvahy o posudzovaní námietok sťažovateľa aj z pohľadu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku (vzhľadom na ich vecný obsah) neporušil ním označené základné práva, a to z dôvodu výkladovej obsiahlosti predostretých odpovedí v napadnutom uznesení najvyššieho súdu k dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku, tak ako boli prezentované v predchádzajúcich bodoch (bod 13 *in fine*). Aj keď najvyšší súd taký prieskum procesno-definične neuviedol z pozície § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, obsahovo (a to je podstatné) ho vykonal.

16. V tomto kontexte ústavný súd konštatuje, že z obsahu vybraných pasáží napadnutého uznesenia najvyššieho súdu vyplýva ústavná udržateľnosť predostretých úvah vo vzťahu k sťažovateľom predostretej základnej námietke týkajúcej sa arbitrárneho posúdenia zmeny podmienčne uloženého trestu odňatia slobody na nepodmienečný trest. Sťažovateľ argumentačne nerozporuje to, že mu nebol uložený trest odňatia slobody v medziach zákonom vymedzenej sadzby, k čomu pri rozpätí trestnej sadzby až na 2 roky ani dôjsť nemohlo, tak ako na to správne poukázal najvyšší súd, keď uviedol, že «*v posudzovanej trestnej veci bol obvinenému uložený trest odňatia slobody... v zákonnej stanovenej trestnej sadzbe (vyjadrenej v dikcii: „potrestá sa odňatím slobody až na 2 roky“).*». Namietla nezohľadnenie, resp. arbitrárne posúdenie ďalších zákonom taxatívne vymedzených kritérií (údajne) umožňujúcich dospieť aj k záveru o podmienčnom odklade výkonu trestu. Krajský súd vychádzal zo sťažovateľom zvolenej koncepcie obhajoby spočívajúcej v postupe podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku a dokazovanie týkajúce sa skutku preto nebolo vykonané. Predmetom dokazovania sa stala len výška uloženého trestu a spôsob jeho výkonu. Ústavný súd nemôže prisvedčiť argumentácii sťažovateľa o tom, že mu nebolo zdôvodnené uloženie nepodmienečného trestu, keďže, ako na to správne poukázal aj najvyšší súd, (i) sťažovateľ

je špeciálny recidivista vo vzťahu k prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona, pretože bol zaň 8-krát odsúdený, (ii) za čo mu bol opakovane uložený aj nepodmienečný trest, (iii) nie je ani len držiteľom vodičského oprávnenia, (iv) stíhaného skutku sa dopustil aj napriek predchádzajúcemu odsúdeniu a následnému výkonu nepodmienečne uloženého trestu odňatia slobody za rovnakú trestnú činnosť, (v) a to po 3 a pol mesiaci od prepustenia z výkonu trestu (vi) počas plynutia súdom uloženého trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlá, (vii) skutku sa dopustil pod vplyvom návykovej látky, teda viedol osobné motorové vozidlo v stave vylučujúcom spôsobilosť, (viii) čím tak vystavil iných účastníkov cestnej premávky možnému ohrozeniu ich života a zdravia, a napokon a predovšetkým (ix) prejavil ignoranciu a neúctu k dodržiavaniu právnych predpisov. Z uvedeného výpočtu skutočností je zrejmé, že sťažovateľovi boli dostatočne vysvetlené dôvody, ktoré viedli krajský súd k nariadeniu nepodmienečnej formy uloženého trestu odňatia slobody a ktoré najvyšší súd aj preskúmal, resp. sa nimi zaoberal v rovine postačujúcej na konštatovanie ústavného súdu o ústavnej udržateľnosti napadnutého uznesenia najvyššieho súdu.

17. Pokiaľ ide o odôvodnenie krajského súdu vo vzťahu k výroku o treste, najvyšší súd ho dokonca popri jeho čiastočnej korekcii (s. 7 ods. 4 a s. 8 ods. 1) adekvátne doplnil z hľadiska osoby sťažovateľa, rovnako potom komplexne z hľadiska kritérií podľa § 34 ods. 4 Trestného zákona, vychádzajúc aj zo záverov odvolacieho súdu (s. 8 ods. 2 napadnutého uznesenia najvyššieho súdu), čím tak v zákonom požadovanej kvalite individualizoval sťažovateľovi uložený trest a obsahovo naplnil garancie vyplývajúce z obsahu označených práv. V kontexte výsledkovej spravodlivosti (ako východiska rozhodovania ústavného súdu) naozaj v spojení aj s ďalšími najvyšším súdom konštatovanými okolnosťami nezohráva podstatnú rolu to, že vo výkone trestu odňatia slobody bol sťažovateľ „len“ osemkrát (a nie jedenásťkrát). Je evidentné, že ak krajský súd vyhodnotil opakovanú špeciálnu recidívu osoby bez vodičského oprávnenia pri páchaní dotknutej trestnej činnosti v spojení s kriminálnou minulosťou sťažovateľa ako dôvod na uloženie trestu odňatia slobody bez jeho podmieneného odkladu, nemožno také rozhodnutie z hľadiska kritérií čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru považovať za excesívne, resp. ústavne neudržateľné. Z obsahu napadnutého uznesenia najvyššieho súdu teda pri posudzovaní otázky arbitrárnosti rozsudku krajského súdu sp. zn. 3To/108/2024 z 5. decembra 2024 neboli ústavným súdom zistené prvky ústavnej diskonformity a odôvodnenie napadnutého uznesenia najvyššieho súdu zodpovedá aj Európskym súdom pre ľudské práva nastaveným parametrom kvality odôvodnenia rozhodnutia súdu predovšetkým v rovine vysporiadania sa s otázkami majúcimi pre posúdenie veci kľúčový význam (Ruiz Torija proti Španielsku z 9. 12. 1994, sťažnosť č. 18390/91, bod 29, Hiro Balani proti Španielsku z 9. 12. 1994, séria A, č. 303B; Georgiadis proti Grécku z 29. 5. 1997; Higgins proti Francúzsku z 19. 2. 1998). Pri zohľadnení kritických okolností sa oponentúra potrebe výkonu trestu priznaním sa sťažovateľa, jeho ľútosťou a prejavenu snahou o nápravu nemôže javiť ako kľúčový argument, pretože je prílišnou abstrakciou oproti neúprosným reáliám svedčiacim proti osobe delikventa.

18. Sťažovateľ vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku uviedol výsledkovú výčitku najvyššieho súdu, že k tomuto dôvodu dovolania proti nesprávnosti právneho posúdenia skutku (ani v tomto kontexte iných eventuálne použiteľných hmotnoprávných ustanovení) dovolateľ nevzniesol žiadnu vecnú námietku, keď takú odpoveď nie je možné pri ústavnom prieskume a v jeho intenciách spochybniť. To platí aj vo vzťahu k dôvodu dovolania

podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, pri ktorom opätovne najvyšší súd sťažovateľovi vytkol, že neoznačil žiadnu okolnosť, ktorou by spochybnil, že rozhodnutie bolo založené na dôkazoch vykonaných zákonným spôsobom (ide tu o prípustnosť dôkazov, nie o ich následné hodnotenie). Sťažovateľovi v zásade prekáža, že odvolací súd mu zmenil trest s podmieneným odkladom jeho výkonu na trest nepodmienečný, jeho oponentúra však (ako už bolo uvedené) vyznieva oproti konajúcim súdom prezentovaným závažným okolnostiam nanajvýš nepresvedčivo, aj keď je jeho nepochybným právom sa v rámci zákonom prípustných postupov brániť, a tak vzdorovať uloženému trestu.

V súhrne teda ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd konal v medziach svojej právomoci a v súlade predovšetkým s príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku a Trestného zákona a tiež vlastnej rozhodovacej praxe, jeho úvahy sú logické, bez vnútorných rozporov, legitímne, právne akceptovateľné a ústavne konformné, v dôsledku čoho ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť so sťažovateľom namietaným porušením práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, čo zakladá dôvod odmietnutia ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť. Možno azda len v akademickej rovine sťažovateľovi opätovne pripomenúť, že ústavný súd nie je bežnou prieskumnou inštanciou vo vzťahu k rozhodnutiam všeobecných súdov a medzi jeho prioritné úlohy nepatrí kontrola rozhodnutí všeobecných súdov z hľadiska zákonnosti a správnosti ich postupov, ale posudzovanie konformity týchto postupov s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou ratifikovanou a vyhlásenou spôsobom ustanoveným zákonom.

19. Odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku eliminuje potrebu rozhodnúť o ďalších súvisiacich návrhoch.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. mája 2026

Libor Duľa
predseda senátu